

DESTER

No. 7 JULI 1964



De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

*Kasteel Rechteren
in Overijsel*

64e JAARGANG

Nr 7

INHOUD:	blz.
Onze Profet spreekt	199
Genealogie	201
Groot zal uw vreugde zijn	204
Het Ringpresidentschap	205
Het Melchizedekse Priesterschap	206
Het Aäronische Priesterschap	209
De vraag van de maand	212
Vragenbus	214
Conferentiesprokkels	217
Zalig de doden die in Christus sterven	223
Gebeurtenissen in de Zending en de Hol- landse Ring	225

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ONZE PROFEET SPREEKT**De invloed
van de tempels**

door President David O. McKay



De Tempel te Oakland van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zal spoedig worden ingewijd. Deze tempel staat, evenals onze andere tempels, op een heuvel. Het is een geestelijk baken dat door iedereen kan worden gezien en dat voor iedereen als een gids in het leven kan dienen.

Onze tempels nemen in de Kerk een speciale plaats in, afgezien van de verordeningen die daarbinnen worden verricht. Zij zijn lichten op de heuvel. Hun licht mag niet verborgen zijn. Een tempel oefent een voortdurende invloed uit, vooral op de jeugd, behoort dit althans te doen. Wat ik bedoel kan ik niet beter illustreren dan door de wondermooie geschiedenis aan te halen van „*The Great Stone Face*” (Het grote, stenen aangezicht) door Nathaniël Hawthorne.

De schrijver vestigde de aandacht op een van de wonderen der natuur. Wanneer men op een zekere afstand daarvan stond zag men een weldadig aandoend gelaat dat, aldus Hawthorne, grote invloed op de mensen in het dal beneden uitoefende. Om zijn eigen woorden te gebruiken.

„Het was voor de kinderen een

groot geluk om op te groeien met het Grote Stenen Gelaat voor hun ogen, want alle trekken waren edel en de uitdrukking was zowel groots als lieflijk, alsof zij de uitstraling was van een groot warm hart, een hart dat de gehele mensheid in liefde omsloot en nog plaats had voor meer. Het zien er naar was reeds verheffend”.

Hij vertelt dat een moeder met haar zoontje in het dal zaten en naar dat stenen gelaat keken. Ernst zeide: „Moeder, ik zou wel willen dat het kon spreken, want het kijkt zo vriendelijk dat zijn stem wel prettig moet zijn om te horen. Als ik een man zou ontmoeten met zo'n gezicht zou ik veel van hem houden”.

Toen vertelde de moeder hem dat eenmaal een man zou komen met juist zulk een liefdevol gelaat. Het was Ernst zelf, die een leven van goede daden en heilige liefde had geleefd. Ernst was, door voortdurend opzien, door rein leven en liefde de verpersoonlijking van het Grote Stenen Gelaat geworden.

Dat is wat ik bedoel. Onze tempels behoren een invloed op de jeugd van onze Kerk uit te oefenen, een inspirerende invloed die zelfbeheersing tot ontwikkeling brengt en hun aard verandert, zo-

dat zij de tempels binnen kunnen gaan.

Als een mens zijn leven ten volle wil leven en in staat wil zijn tot het algemeen welzijn bij te dragen, moet hij bepaalde deugden aankweken, waaronder ik de volgende noem: geloof, zelfbeheersing, kuisheid, eerbied en een verlangen om anderen te dienen. De tempels van de Kerk staan voor deze beginselen en nooit tevoren in de geschiedenis van de wereld was er zulk een behoefte aan geloof dat in de hoofden en harten van de kinderen dezer wereld - God's kinderen! - moet worden geplant.

Elke tempel die door de Kerk is opgericht, trekt de aandacht van voorbijgangers; zij lezen, horen en zijn getuige van het feit dat het gebouw een huis van God is, een tempel voor de Allerhoogste. Zijn bestaan alleen reeds, zijn muren en alles wat daarbij behoort, verkondigen Zijn werkelijkheid, Zijn liefde en Zijn plan van zaligheid.

Vele jaren geleden schreef iemand dat het ganse levensdoel in deze woorden kan worden samengevat: „De stof onderwerpen, opdat wij het ideaal kunnen verwezenlijken”.

Toen ik dat de eerste maal las, dacht ik dat het aldus zou kunnen worden gelezen: „Het ganse levensdoel is de dierlijke passies en neigingen tot onderwerping te brengen, opdat wij steeds het gezelschap van God's Heilige Geest kunnen verwezenlijken”. Dat is het ideaal. Het hoofddoel van ons leven is onze neigingen te overwinnen, onze begeerten en hartstochten in bedwang te hebben. Wij

moeten die te boven komen, ze overwinnen.

Wij moeten onze jonge mensen leren zo te leven dat zij het huis des Heren kunnen binnengaan en verbonden sluiten, de dierbaarste en heiligste in de gehele wereld. In hun jeugd moeten zij tot het besef komen dat zij hun begeerten en passies moeten beheersen, indien zij op waardige wijze de tempel willen binnengaan.

De voorbereiding voor de tempelgang geschiedt in de jeugd, niet alleen maar wanneer zij naar de bisschop om een tempelaanbeveling gaan. Dat is wat bedoeld wordt met het huis van God als een licht voor de Kerk te hebben. Het is een van de belangrijkste middelen tot karaktervorming in de Kerk.

De tempel staat voor alles wat deugdzaam is en men moet er naar kijken zoals Ernst naar het Grote Stenen Gelaat keek. Dat de gedachten aan, de idealen en het edele van de tempel de jeugd mogen hervormen, de jongen en het meisje, opdat, wanneer zij naar de bisschop gaan de vragen eerlijk en naar waarheid kunnen beantwoorden. Wanneer zij dan de tempel binnengaan, zullen zij ongetwijfeld die zegeningen ontvangen die voor de getrouwen bestemd zijn.

Iedere tempel die is opgericht, het doet er niet toe waar ter wereld, moet immer een licht zijn dat de leden van de Kerk bestraalt, jong en oud, om die karaktertrekken tot ontwikkeling te brengen die een menselijk wezen dat door dierlijke instincten wordt aangespoord, te veranderen in een geestelijk we-

zen dat gehoor geeft aan de aansporingen van God, onze Hemelse Vader. Ten slotte behoort ieder van ons in staat te zijn te zeggen wat Petrus zeide, nadat hij nog geen drie jaar in gezelschap van de Meester Deze had gediend en later nog enige jaren: „Wij zijn de Goddelijke natuur deelachtig ge-

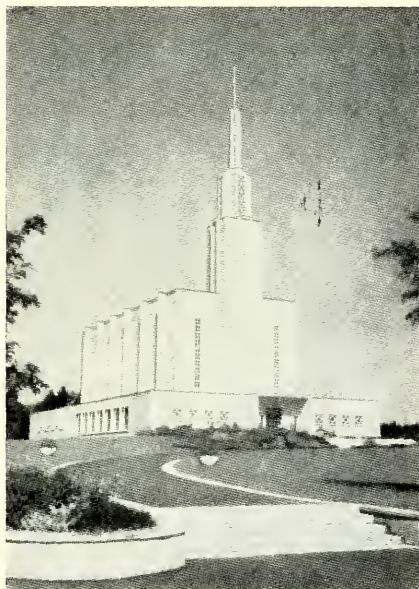
worden” (2 Petrus 1 : 4). God zegene hen die willen komen om deel te hebben aan de geest en de zegeningen van de nieuwe Oorkland Tempel van de Kerk, gelijk Hij diegenen van onze medeleden dagelijks zegent, die onze andere tempels in de ganse wereld binnengaan.

GENEALOGIE

Doop nodig voor de levenden en de doden

Hoewel we in het Nieuwe Testament herhaalde malen duidelijk kunnen lezen dat de doop noodzakelijk is voor vergeving van zonden, dat geloof en bekering daaraan vooraf moeten gaan, en de doop gevolgd moet worden door het opleggen der handen voor het ontvangen van de gave van de Heilige Geest, gelooft men in de andere kerken toch algemeen dat de doop een teken des verbonds is, dat in de plaats van de besnijdenis kwam.

Met het Nieuwe Testament in de hand kunnen we al, ongeacht de vele bewijzen van de wezenlijke betekenis van de doop, bewijzen dat dit niet waar is. In Handelingen 16 kunnen we lezen dat Paulus te Derbe en Lystra een zekere Timotheüs ontmoet, die een gelovige Joodse moeder heeft en een Griekse vader. Paulus heeft



toen Timotheüs eerst besneden en daarna gedoopt. De besnijdenis gold alleen voor het volk Israëls, niet alleen voor de Joden - die van Juda nakomelingen zijn - maar voor alle nakomelingen van Jacob (Israël), om hen te onderscheiden van de andere volkeren. Maar de doop is voor állen, die zich willen bekeren.

Zo heerst ook algemeen de opvatting dat het Evangelie pas met Christus' verschijning op aarde is gekomen en dat Johannes de Doper pas voor het eerst gedoopt

heeft. Ook dat is een misvatting. Het Evangelieplan bestond reeds vóór de grondlegging der wereld en is van Adam af door de profeten gepredikt.

Wij zijn zo gelukkig, door hedendaagse geïnspireerde vertaling van het boek van Mozes, te weten dat reeds Adam gedoopt werd.

In het boek van Mormon kunnen we lezen dat ook de Nephieten doopten tot vergeving van zonden. In 3 Nephi 11 : vers 23-26 staat duidelijk beschreven hóé de doop moet zijn. Christus zelf zegt daar: „Ziet gij moet in het water afdalen, er in staan, en hen in Mijn naam dopen. En ziet nu, dit zijn de woorden, die gij uit zult spreken, hen bij de naam noemende:

Van Jezus Christus wege gemachtigd zijnde, doop ik u in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

En dan zult gij hen in het water onderdompelen, en weer uit het water opkomen”.

In het oude testament kunnen we er niet veel over lezen. Zéker is dat er in de tempel van Salomo een doopvont was. Waarom zou dat er zijn als er niet gedoopt werd? Door de Dode Zee-rollen weten we ook dat er een volk was, de Essenen, die zich een paar honderd jaar vóór Christus al Christenen noemden en doopten door onderdompeling. Bij recente opgravingen in de Negev woestijn zijn te Beersheba 300 nederzettingen uit de tijd van Abraham gevonden met allerlei gebruiksvoorwerpen als b.v. wijnpersen. Bij Shivta ook een doopvont voor algehele onderdompeling.

Al deze dingen doen de grondvesten van de dogma's van de kerken trillen, maar ze zwijgen het dood tegenover hun volgelingen.

In de tempel van Salomo werden alleen levenden gedoopt. Doop voor de doden is pas gekomen nadat Jezus, de dagen tussen Zijn dood en opstanding, in de geestenwereld is geweest om daar het Evangelie te prediken aan de ongehoorzamen (zie I Petrus 3 : 18-21 en 4 : 6). „Want daartoe is ook de doden het Evangelie verkondigd, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar de mens in het vlees, maar leven zouden naar God in de Geest”.

Jezus heeft toen de grote kloof, waarvan Abraham spreekt in het verhaal van de rijke man en Lazarus, overbrugd. Dat Hij dit doen zou heeft Hij ook van te voren aangekondigd. In Joh. 5 vers 25 zegt Christus: „voorwaar, voorwaar zeg ik u, de ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem van de Zoon Gods, en, die ze gehoord hebben, zullen leven”.

En zo kon Paulus dus in 1 Corinthhe 15 : 29 ook over de doop voor de doden spreken als over de gewoonste zaak van de wereld.

Een zuster in Amerika, een bekeerlinge, hoorde in de kerk over de doop voor de doden en zei: nu begrijp ik pas goed een voorval uit mijn jeugd. Met haar oom, een dominee, is ze bij heidense volkeren eens getuige geweest van een merkwaardig ritueel. Doden werden daar, alvorens begraven te worden, gedoopt door onderdompeling,

want, heette het, anders konden ze niet zalig worden. Dit was een volk, dat sinds lang van het ware geloof afgedwaald was, maar waar toch een verkeerd begrepen overlevering was over de doop voor de doden.

In een vorig artikel heb ik u al eens verteld dat in L. en V. 124 en 128 staat hoé en waar de doop voor de doden moet geschieden. Ook over het volgende kunt u lezen in L. en V. 128.

Onze volmaking hangt ten nauwste samen met die van onze doden. Het is voor ons onmogelijk tot volmaking te komen als niet de keten van ons tot onze voorouders hersteld is. „Zonder die volkomen keten is geen volheid toegemeten; weest gij volmaakt” zingen we zo vaak in onze kerkdiensten.

O, dat toch iedereen dat begrijpen mag!

Dat onze doden zonder ons niet tot volmaking kunnen komen is wel duidelijk als we bedenken, dat ze voor hun doop en alle andere verordeningen die op aarde voltrokken moeten worden, van ons afhankelijk zijn. Maar ook wij kunnen niet tot volmaking komen als wij niet ons uiterste best doen om ons voorgeslacht te helpen. En als wij niet tot volmaking komen is het voor ons onmogelijk Gods onmiddellijke nabijheid te verdragen.

Christus zegt tot Mozes (Mozes 1 : 39) „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen”. Wat is het verschil tussen onsterfelijkheid en eeuwige leven? Onsterfelijkheid

zullen alle mensen worden, maar het eeuwige leven is meer dan dat. Het is het wonen in Gods tegenwoordigheid. En alleen zij, die alles gedaan hebben wat Christus geboden heeft, zullen die kans hebben. Eén van die geboden is, en zéker een van de belangrijkste, onze harten tot onze vaders te wenden!

In het hogepriesterlijk gebed zegt Christus (Joh. 17 vers 3) „En dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen, den enigen en waarachtigen God en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt”.

Vragenrubriek

Vraag: In de vorige Ster staat dat kinderen altijd aan de moeder verzegeld worden. In sommige gevallen lijkt me dat toch onrechtvaardig. Mijn eerste vrouw is van mij en m'n dochtertje weggegaan om met een ander te gaan leven. Ze heeft nooit meer naar het kind omgekeken. Het kind is door de rechtbank mij toegewezen en opgevoed door mijn tweede vrouw. Wij zijn beide, met alle kinderen, lid van de kerk en zouden graag aan elkaar verzegeld worden. Kan deze dochter uit mijn eerste huwelijk nu niet aan mij en mijn tweede vrouw verzegeld worden? Antwoord: U moet samen met uw gemeentepresident of bisschop een met redenen omkleed verzoek via uw Zendings- of Ringpresident richten aan de tempelpresident. Alleen deze beslist over dergelijke verzegelingszaken.

Volgende maal een veel ingewikkelder geval.

J. M.

GROOT ZAL UW VREUGDE ZIJN

En hoe groot is Zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!

Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken.

En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!

En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!” (Leer en Verbonden 18 : 13-16).

Deze belofte is alle Heiligen der Laatste Dagen dierbaar. De zendingen hebben die dikwijls gelezen en er vaak over nagedacht. De Here zegt ons dat de waarde van de mens groot is in Zijn ogen. Hij zegt ons dat onze Heiland „onderging de dood in het vlees, opdat alle mensen zich mogen bekeren en tot Hem komen”.

Iedere zending die het evangelie heeft verkondigd en gezien heeft dat een persoon of een gezin het evangelie aannam, kan getuigen van de vreugde die komt door het verkondigen van de ware beginselen van het evangelie en het zien dat iemand zijn levenswijze verandert om die in overeenstemming met deze beginselen te brengen. Ik kan uit mijn eigen zendingservaringen van de vreugde getuigen die het deel wordt van een zending,

wanneer iemand die hij onderricht, de boodschap van het evangelie aanneemt en zich bekeert, ter voorbereiding van de doop. Tussen hen die door een zending worden onderwezen en deze ontstaat een band en dus is het gemakkelijk te begrijpen wat de Here bedoelde toen Hij zeide: „Hoe groot zal dan uw vreugde zijn met deze in het koninkrijk Mijns Vaders”.

Op mijn reizen door de zending en de ring heb ik met vele mensen gesproken, die ook het verlangen hadden aan actief zendingswerk deel te nemen. Ik geloof dat er thans velen zijn die hun vrienden en kennissen het evangelie zouden willen prediken en deel hebben aan de belofte, in afdeling 18 van Leer & Verbonden gegeven. Wij verheugen ons over dit verlangen dat zo velen van u hebben om het evangelie met anderen te delen. Nu het aantal „full time” zendingen in onze zending is verminderd, voelen wij de noodzakelijkheid van het instellen van een enthousiast geleid en uitgevoerd lokaal zendingsprogramma. Zulk een programma wordt nu in de wijken en gemeenten van Ring en Zending ingevoerd. De leiders aanvaarden dit programma reeds met enthousiasme. Vele leden hebben de wens te kennen gegeven om als lokale zendingen te worden geroepen. Deze oproepen zullen van de gemeentepresidenten en bisschoppen uitgaan. Allen die als lokale zende-

lingen worden geroepen, zullen om te beginnen van de leiders der „full time” zendelingen instructies en training ontvangen. Dit is niet alleen een gelegenheid voor de lokale zendelingen om vrienden en kennissen te onderrichten en te helpen, maar ook om zelf meer te leren en hun getuigenis te versterken. Zij, die niet als lokale zendelingen worden geroepen kunnen tot grote steun zijn in dit programma door de lokale en „full time” zendelingen te helpen in aanraking te komen met mensen die voor het evangelie belangstelling hebben.

In alle eeuwen hebben profeten de leden aangemaand het evangelie met anderen te delen. Petrus spoorde de mensen in zijn dagen met deze woorden aan: „Maar heiligt God, den Heere, in uw harten en zijt altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk die u rekening afeist van de hoop, die in u is, met zachtmoedigheid en vreeze. (1 Petrus 3 : 15). In onze tijd heeft onze Profeet, President David O. McKay gezegd: „Ieder lid een Zending”.

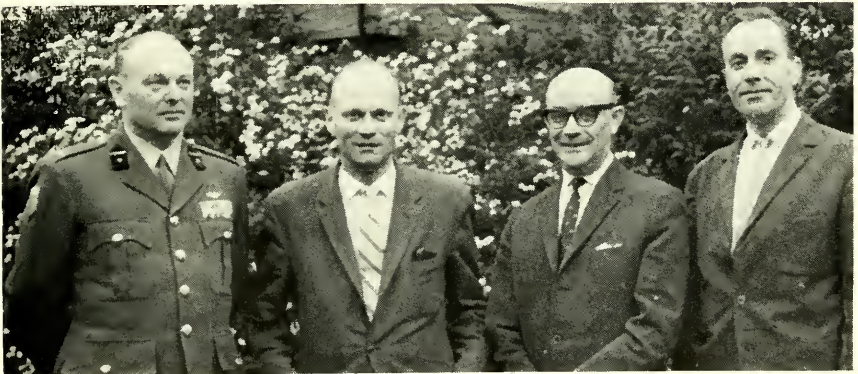
Don Van Slooten.

Het Ringpresidentschap

Aangezien van bevoegde zijde werd vernomen dat niet alle leden van de Hollandse Ring de bestuursleden van deze Ring kennen, wordt hierbij een foto van hen afgedrukt, weergevende:

v.l.n.r.:

Willem H. Verbeek, 1e raadgever
J. Paul Jongkees, president
Carel G. Schulders, 2e raadgever
Cornelis van de Put, secretaris



Het Melchizedekse Priesterschap

„GIJ ZIJT GEROEPEN”



Vele presidenten van quorums - en ook wel andere broeders, die tot een bepaald ambt worden geroepen - hebben het gevoel dat zij voor de uitoefening van hun ambt niet bekwaam genoeg zijn. Misschien zijn zij dat ook niet op het moment dat zij geroepen worden. Echter met betrekking tot roepingen bestaat er een leidend beginsel. De Heer heeft namelijk gezegd, dat Hij de zwakken zal gebruiken om de wijzen en de sterken beschaamd te maken. Hij kent de mogelijkheden van elke man en tevens kent Hij diens bekwaamheden, dat wil zeggen, Hij weet in welke mate een man zijn talenten kan ontwikkelen om zijn taak goed te kunnen vervullen.

Wij geloven, dat een man door God geroepen moet zijn.

Van dit geloof wordt gebruik gemaakt bij het roepen van iemand tot een kerkelijk ambt door een persoon die daartoe het gezag draagt. De Heer erkent dit gezag en Hij heeft dan ook inspiratie bij de keuze.

Heel vaak is het niet te zien of te bemerken dat de geroepene de vereiste bekwaamheid bezit, doch de Heer weet wel of zulks het geval

is. Wanneer daarom een man tot een ambt geroepen wordt, dan mag hij veilig aannemen dat in hem de kracht en de bekwaamheid sluimeren om de vereiste taak te vervullen. Maar hij moet dapper, doch nederig, aan die taak beginnen en daarmee doorgaan. Alleen dan komt de inspiratie, door middel waarvan hij groeit en waardoor hij tegen zijn verantwoordelijkheid is opgewassen. Reeds direct bij het aanvaarden van een roeping volgt de ontwikkeling. Niemand weet wat de Heer voorheeft met een man, die tot een of ander ambt wordt geroepen.

Eens werd aan Brigham Young gevraagd om zangleider voor de avondmaals- en andere belangrijke vergaderingen van de gemeente te Kirtland te worden. Voorwaar een nederige roeping, doch een belangrijke! Hij nam die roeping aan. Wij kunnen ons voorstellen dat hij niet erg handig was met het zwaaien van de dirigeerstok, doch zij die hem vroegen, verkregen de zekerheid dat hij gewillig was om het te proberen. Al spoedig bemerkten zij dat hij ook gewillig was om alles te doen wat hem gevraagd werd. Met het oefenen kwam de be-

kwaamheid en hij speelde het klaar.

Laten wij nu eens veronderstellen dat er op iemand een belangrijke taak lag te wachten. Een taak, die behalve gewilligheid ook taaie volharding zou vereisen. Degenen, die het gezag bezitten om te roepen zouden alle mogelijkheden onderzoeken. „Daar is Jan”, zou er een zeggen, „maar hij mist de bekwaamheid”. Een ander zou zeggen: „Ja, maar hij heeft wel het verlangen om iets te doen en hij is vastberaden”.

In dergelijke gevallen biedt de Heer gelegenheden om te dienen en te groeien. Het resultaat kennende inspireert Hij de leiders om de leider in spé meer te doen te geven, hem meer te beproeven en hem zo verder op te leiden.

Met de broeder van Brigham Young gebeurde het geheel anders. Wij zullen het hem met eigen woorden laten vertellen:

Op de zeventiende februari 1834 werden degenen, die het priesterschap droegen, bijeen geroepen met het doel een Hoge Raad te organiseren. Elder L. D. Young was één van hen. Hij vertelt hierover het volgende:

„Bij die gelegenheid beging ik een ernstige fout en ik wil hiervan een verslag achterlaten tot lering van anderen.

De profet verzocht mij om plaats te nemen bij de broederen die gekozen waren om in de raad zitting te nemen. In plaats van dit te doen stond ik op en ik verklaarde mij onbekwaam om een dergelijke verantwoordelijke positie te aanvaarden. Ik geloof dat ik met mijn be-

toog grote ernst aan de dag legde. De profet zei toen, dat hij werkelijk verlangde dat ik die plaats zou innemen, maar omdat ik nog meer argumenten naar voren bracht, wees hij een ander aan om de plaats in te nemen. Ik geloof dat dit de oorzaak was, dat hij mij nimmer meer geroepen heeft om een belangrijke functie in de priesterschap te vervullen. Sindsdien heb ik geleerd om te gaan waarheen ik geroepen word”.

Wanneer een man geroepen wordt en hij aan die roeping gehoor geeft en zijn best doet om er wat goeds van te maken, dan zal de Heer zijn blik verruimen waardoor hij tegen de moeilijkheden van zijn taak opgewassen zal zijn. Eenmaal gegroeid, zal hij niet meer terugdeinzen maar hij zal steeds voorwaarts gaan naar grotere en uitgebreidere mogelijkheden. Iedere quorum-president verkeert in zulk een positie. Hij werd geroepen of uitgenodigd om te dienen. Door het feit dat hij geroepen werd kan hij weten dat in hem de bekwaamheid voor die roeping aanwezig is. Al wat hij nodig heeft is aan het werk te gaan. Hij moet met zijn raadgevers vergaderen. Samen bestuderen zij hun handboek of de hun gegeven instructies. Zij moeten alles dat in betrekking staat met het priesterschap lezen. Tezamen moeten zij naar mogelijkheden zoeken om hun taak in de priesterschap te verheerlijken. Zij krijgen onderricht van het Ring- of Zendingpresidentschap en indien zij nog geen speciale opdracht hebben ontvangen, dan moeten zij erom vragen. Tezamen verlenen zij

waarachtig en toegewijd dienstbe-
toon aan de quorumleden, geloof
versterkend door hun geloof, ver-
langen om te dienen kwekend door
hun verlangen en activiteit stimu-

lerend door hun voorbeeld. En op
deze wijze bereiden zij zich voor
op grotere dingen.

C. S.

(Wijze: „O mijn Vader”)

*'k Wil U danken, o mijn Vader,
Danken met geheel mijn hart.
Want mijn geest was zo onrustig
't Was daarbinnen zo verward.
Ik heb heel lang U gebeden.
Mijn verlangen U gezegd.
Tot Gij leidde mijne schreden.
En mijn last werd afgelegd.*

*'k Wil U danken, o mijn Vader.
Danken met geheel mijn geest.
Gij hebt mij de weg gewezen.
'k Ben nu in Uw huis geweest.
Nu wil 'k volgen o mijn Heiland.
Met Uw bloed kocht Gij mij vrij.
En als velen U verlaten,
Door gena blijf 'k U nabij.*

*'k Wil U danken, o mijn Vader.
Voor Uw liefde, warm en teer.
Dat ik nu Uw kind mag wezen.
Wat verlangt mijn ziel nog meer?
Gij zult voortaan mij steeds leiden.
'k Weet het zeker, Gij zijt mijn.
Heel mijn leven wil 'k U wijden.
Tot 'k bij U eens kom, gans rein.*

T. T. W.

Het Aäronische Priesterschap

„A L S I K J O U W A S”

Advies aan jonge mannen

door Russell L. Rogers

Biografische schets.

Majoor Rogers is een bekeerling in de Kerk. Hij werd in 1958 gedoopt nadat ringzendingen hem de eeuwige waarheden van het evangelie hielpen inzien. Gedurende die tijd liep hij college in aeronautica aan de Universiteit van Colorado als een student van de Amerikaanse Luchtmacht. Later volgde hij een cursus voor testpiloten van de Amerikaanse Luchtmacht op de basis Edwards in Californië. Nadat hij deze cursus had gevolgd bleef hij als testpiloot van ge-

vechtstoestellen op de basis. Zijn naam werd kort geleden nog genoemd als één van een groepje van vijf piloten om de X-20 Dyna-Soar, het ruimtezweefvliegtuig dat ontworpen is om het manoeuvreren en de mogelijkheden van het terugkeren in de dampkring van een gevleugeld ruimtevaartuig te onderzoeken, proef te vliegen. Hij woont met zijn gezin op de basis Edwards, waar hij de secretaris is van de gemeente aldaar, en plaatsvervangend leraar aan de Zondagsschool.

In enkele ogenblikken van wat meer ernstig nadenken heb ik wel eens gedacht hoe ons korte sterfelijke bestaan toch maar slechts een vluchtig ogenblik is in de eeuwigheid des tijds. Toch vormen wij in dat ogenblik ons karakter om ons voor te bereiden op de eeuwige zaligheid. Voor velen van ons is dit ogenblik van voorbereiding niet gemakkelijk, maar ik geloof dan ook niet dat dat de bedoeling was. Per slot van rekening zou de uiteindelijke zegening van eeuwige vooruitgang maar een holle overwinning zijn indien we terug zouden blikken op onze aardse proef-

tijd en toe moesten geven dat we geluk hadden gehad.

Toegegeven, wij als Heiligen der Laatste Dagen weten dat dit een onmogelijke situatie is, want ons wordt de wetenschap gegeven dat welke graad van zaligheid wij ook bereiken, wij die moeten verdienen. Toch geldt dat principe, daar het betrekking heeft op ons leven van vandaag. Het is altijd prettig wanneer we eens een keer echt geluk hebben, maar het ware gevoel van bevrediging, dat gevoel iets bereikt te hebben, komt slechts voort uit het resultaat van ons eigen pogen door gebruik te maken van ons

fysiek en mentaal vermogen om een waarlijk groot probleem op te lossen, of zelfs nog lonender, wanneer we voor een grote verleiding hebben gestaan en als overwinnaar uit het strijdpark zijn getreden.

Voor de meesten van ons is het conflict tegen de verleiding het moeilijkste aller obstakels, speciaal tijdens onze tienerjaren en in het begin van onze volwassenheid. Onze vrienden op school kwamen van verschillende geloofsrichtingen, die liepen van degenen die er helemaal geen geloof op na hielden, tot degenen die de waarheden, die wij in ons hart koesteren, hebben aanvaard; en vaak vinden wij onszelf in een minderheid van slechts één Heilige der Laatste Dagen in de gehele groep. Deze situatie kan zeer moeilijk zijn, want het is slechts natuurlijk dat we gerespecteerd willen worden door onze tijdgenoten en als een van hen geaccepteerd. Dat is allemaal goed en wel totdat die mensen ergens heen willen gaan of iets willen gaan doen waarvan je in je hart weet dat het verkeerd is. Als je wegloopt kun je bijna hun hoongelach en fluisteringen voelen. Je voelt je gebrandmerkt als een heilig boontje. En toch als je met ze meegaat en meedoet aan hun bezigheden, dan weet je dat je fout bent en dat je tegen je eigen principes ingaat. Je geweten wordt een bijna ondraaglijke last.

Is hier een gemakkelijke oplossing voor? Moeten we onze associaties beperken tot alleen maar leden van onze kerk? Ongetwijfeld voelen we ons sterker wanneer we sterk in getal zijn, en we

zouden veel minder bloot staan aan de verleidingen van de wereld. Dit is het dilemma dat ons allen meer of minder in verwarring heeft gebracht. Welnu, wanneer we hierover nadenken, is het antwoord hierop duidelijk, want we kunnen onze vriendschap niet zomaar beperken en we zouden dat ook niet willen. Ten slotte stond Jezus tegenover deze situatie als een minderheid van één man en hij beperkte zijn zending niet alleen maar tot hen die hetzelfde geloofden. Als we Hem willen nastreven, moeten we ons nooit van het gezelschap van anderen afsluiten vanwege verschillen in godsdienstige opvattingen. Door dit te doen zouden we ons aan het ergste soort kwezelarij schuldig maken.

De oplossing die ik aan de hand zou willen doen is in het begin niet gemakkelijk, maar ik beloof dat je gelukkig zult zijn met het resultaat. Een vriend van mij gaf me eens het antwoord. Weet je, hij was krijgsgevangene en was eens uit het krijgsgevangenkamp ontvlucht om slechts weer gevangen genomen te worden, volkomen uitgeput, half verhongerd en verkleumd van de kou. Gedurende de volgende drie weken werd hij door degenen, die hem gevangen genomen hadden, gekweld om een valse bekentenis te tekenen dat hij gespionneerd had en deelgenomen had aan illegale strijd. Zijn vastbeslotenheid en moed droegen het teken van een groot strijder, want zijn ondervragers konden hem er niet toe krijgen toe te geven. Toen in een laatste opwelling van woede trok een van zijn kwelgeesten een

pistool en richtte het op de slaap van mijn vriend. „Doe wat je gezegd wordt en teken dit document onmiddellijk of ik schiet je dood”, tierde hij! Er was een lange pauze van stilte waarin mijn vriend die ervaring herbeleefde, toen ging hij zachtjes verder, „Ik wist dat het einde zou komen in een genadige, verblindende flits, een vluchtige gedachte aan mijn vrouw en mijn dochtertje ging door mijn hoofd, maar ik had al lang tevoren besloten dat tenminste voor mij de dood beter zou zijn dan mezelf en mijn land te verraden”. Toen ik wachtte totdat hij zijn verhaal zou vervolgen, wierp ik een vluchtige blik op hem en zag in zijn ogen de innerlijke kalmte en sereniteit van een wijsgeer van driemaal zijn leeftijd. Hij ging verder, „Ik keek op en zei tegen hem dat hij de trekker kon overhalen, dat ik bereid was te sterven. Ik sloot mijn ogen en wachtte op het einde, maar een ogenblik later legde hij zijn pistool neer, glimlachte flauwtjes en zei zoiets als, dat hij me alleen maar even wilde testen. Ze zijn me nooit meer lastig gevallen”.

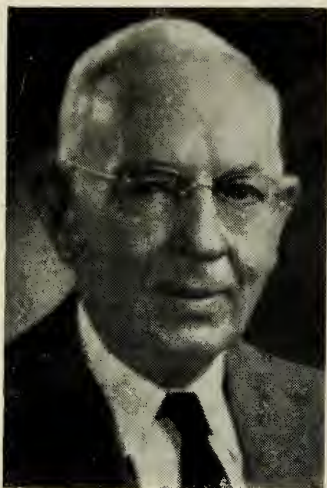
Toen de enormiteit van de beproeving van mijn vriend tot me doordrong, kon ik mezelf er niet toe brengen te spreken en we reden verschillende kilometers verder in stilzwijgen. Zachtjes zei hij toen tegen zichzelf: „Ik geloof dat ik geslaagd ben, ik ken mezelf nu”.

We moeten bereid zijn dit soort test onder ogen te zien. We moeten onze persoonlijkheid versterken zodat we meester worden over ons lot. Maar weinigen zullen de er-

varing van mijn vriend doormaken, maar ik geloof dat we een van de ware beproevingen van ons leven doormaken wanneer vrienden zich gedragen op een wijze die niet in overeenstemming is met onze standaard, en we het besluit moeten nemen om bij hen te blijven of om weg te lopen. Het antwoord is weer heel simpel, want soms komen we tot de streep waar we eenvoudig niet overheen kunnen gaan. Ik ben slechts een of twee keer in deze moeilijke situatie geweest, maar ik heb ontdekt dat een opmerking zoals „Jullie zijn mijn beste vrienden, en ik bewonder jullie en respecteer jullie, maar nu gaan we dingen doen waarvan ik geloof dat ze verkeerd zijn, en dus kan ik niet langer bij jullie blijven”, grote eerbied en bewondering afdwingt.

Indien je gevoel je dat ingeeft, vermaan hen dan iets te doen waaraan jezelf ook gemakkelijk kunt meedoen, blijf anders bij je besluit en ga weg. Misschien krijg je een paar onvriendelijke opmerkingen te horen. Als dat zo is, doe het dan met een waardigheid die bij je karakter past. Ik beloof je een ding: je zult geen vrienden verliezen, maar je zult ze daarentegen winnen, en ze zullen in jou eigenschappen zien die ieders respect afdwingen. En wat het belangrijkste is, als je deze beproeving hebt doorstaan, dan heb je een nieuwe persoon ontdekt. Hij staat wat steviger in zijn schoenen en hij heeft wat meer wijsheid en zelfvertrouwen gekregen die we tevoren nog niet hadden opgemerkt.

C. T. v. S.



DE VRAAG *van de maand*

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

Over het vergeven van zonden

VRAAG: *In onze studiegroep werd de vraag over vergeving van zonden besproken. Sommige leden waren van mening dat zonde nooit wordt vergeven zonder dat de overtreder een zekere prijs betaalt door lijden als compensatie voor het begane onrecht. Anderen dachten dat na oprechte bekering en berouw over de zonde, de overtreder vergiffenis ontvangt. Zoudt u ons hierover willen inlichten?*

ANTWOORD: Het is waar dat de gerechtigheid genoegdoening eist voor elke bedreven zonde. De onbekeerlijke zondaar moet de prijs voor zijn overtreding betalen, want dit is een goddelijke wet. Om de mensheid van het betalen van de straf voor begane zonden te ontheffen, kwam God's Zoon in de wereld en bood zichzelf als een offer voor de zonde aan, niet voor

Zijn zonde, want Hij was zonder zonde, maar voor de zonden van iedere ziel die zich wil bekeren en Zijn geboden wil onderhouden en in het licht van het eeuwig evangelie wil wandelen. Hierover zeide de Heiland:

„Want zie, Ik God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

„Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik; „Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoeftede te drinken, en kon terugdeinzen;

„Niettemin, ere zij de Vader, en

Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen". (L. & V. 19 : 16-19). Geen sterfelijk mens kent het hevige geestelijk en lichamelijk lijden dat de Heer moest doorstaan. Hij heeft er enig licht op geworpen in Zijn openbaring aan de Profeet Joseph Smith, doch zijn hevige doodstrijd en geestelijk lijden is alleen aan Hemzelf bekend.

Hij heeft ons gezegd dat het zo intens was dat het bloed uit iedere porie van Zijn lichaam tevoorschijn kwam en Hij in Zijn zielestrijd gedwongen werd te roepen.

Toch ontving Hij geen verlichting totdat zijn hevig lijden was voleindigd. En dit alles deed Hij omdat Hij de wereld liefhad.

Deze grote en erbarmende liefde die Jezus had en ten bate van de wereld toonde, wordt door het merendeel van de bewoners van deze wereld heel verkeerd begrepen. Hij kwam in deze wereld om een belangrijke zending van barmhartigheid te vervullen en om elk levend wezen door de opstanding een herstelling van het leven na de dood te schenken. Deze herstelling is een gift die in haar toepassing even verstrekkend is als de „val" was. Adam bracht de sterfelijkheid in deze wereld door de „overtreding" van een wet welke overtreding voor het sterfelijk leven noodzakelijk was. De „val" van Adam en Eva was geen zonde, maar een noodzakelijke handeling, waarvan de sterfelijkheid afhankelijk is. De sterfelijkheid is voor

verhoging noodzakelijk; de mensen kwamen in deze wereld om beproefd te worden ter voorbereiding voor een verhoging in het koninkrijk Gods of verbanning uit Zijn tegenwoordigheid, afhankelijk van hetgeen in de sterfelijkheid werd gedaan. Daarom wordt de sterfelijkheid een „proeftijd" genoemd, want het is in die periode dat de ziel wordt beproefd ter voorbereiding voor een plaats in de komende eeuwigheid.

Er is een goddelijke wet van *compensatie*. De sterfelijkheid is daarom een beproevingssterrein. De mensen moeten naar hun daden worden geoordeeld; er is een beloning of een straf voor de handelingen in de sterfelijkheid verricht. In het koninkrijk Gods is geen partijdigheid. Wat wij krijgen, hebben wij verdiend. Hierover sprekend zegt Alma in zijn raad aan zijn weerspannige zoon Corianton:

„Ik zeg u, mijn zoon, dat het plan der herstelling wegens de rechtvaardigheid Gods wordt vereist; want het is nodig dat alle dingen in hun eigen bouwwijze worden hersteld. Zie, volgens de kracht en opstanding van Christus is het nodig en rechtvaardig, dat de ziel van de mens met het lichaam wordt herenigd, en dat ieder gedeelte van het lichaam op zijn plaats wordt hersteld.

„Het is een vereiste van de rechtvaardigheid Gods dat de mensen naar hun werken worden geoordeeld, en als hun werken in dit le-

„De Ster”

ven en de verlangens van hun hart goed waren, dat zij ten laatsten dage terugontvangen wat goed is.

„En als hun werken boos zijn, zullen die hun ten kwade worden vergolden. Daarom zullen alle dingen in hun eigen bouwwijze worden hersteld; alles tot zijn natuurlijke vorm - sterfelijkheid verzezen tot onsterfelijkheid, verdorvenheid tot onverdorvenheid - verzezen tot eindeloze gelukzaligheid om het koninkrijk van God te beërven, of tot eindeloze ellende om het rijk des duivels te beërven; de één aan de ene, en de ander aan de andere zijde.

„De één verzezen tot gelukzaligheid volgens zijn verlangens naar gelukzaligheid of goed volgens zijn verlangens naar goed, en de ander tot kwaad volgens zijn verlangens naar kwaad; want daar hij voortdurend het kwade verlangde te doen, zal hij ook zijn vergelding van het kwaad ontvangen, wanneer de nacht komt.

„Zo geldt ook het tegenovergestel-

de. Indien hij zich van zijn zonden heeft bekeerd en tot het einde van zijn dagen rechtvaardigheid verlangd zal hij ook met rechtvaardigheid worden beloond.

„Dit zijn zij, die door de Here zijn verlost; ja dit zijn zij die uit de eindeloze nacht der duisternis zijn genomen en verlost; en aldus staan of vallen zij, want zie, zij moeten zelf beslissen om of goed of kwaad te doen.

„Nu, de besluiten van God zijn onveranderlijk; daarom is de weg bereid, zodat een ieder die wil, daarop moge wandelen en zalig worden.

„Zie nu, mijn zoon, waag geen enkele overtreding meer tegen uw God met betrekking tot die leerstellingen waartegen gij tot nu toe hebt gewaagd te zondigen.

„Denk niet, dat gij van zonde tot gelukzaligheid wordt gebracht, omdat er van herstelling is gesproken. Zie, ik zeg u: Goddeloosheid bracht nimmer geluk”. (Alma 41 : 2-10).

V R A G E N B U S

Van een lezer ontving ik twee problemen, „die ik instuur”, aldus de schrijver van de problemen, (die een drietal bleken te zijn) voor uw rubriek „Vragenbus”.

„Bij het lezen van het boek Ether trof ons in de priesterschap Ether 3 : 15.

Hier zegt de Here (Jezus Christus) dat Hij zich nimmer aan de

mens getoond heeft. In L. en V. 107 : 54 lezen wij echter dat de Here wel degelijk eerder aan de kinderen der mensen is verschenen. Om dit nog te bevestigen (omdat uit L. en V. niet duidelijk wordt dat het Jezus Christus is) lezen wij in Mozes 7 : 4 dat de Here (en dit is wel Jezus Christus, wat blijkt uit Mozes 6) aan Henoch is verschenen. Kunt u enig licht op dit probleem werpen?

Mozes 7 : 4 luidt: „En ik (Henoeh) zag de Here, en Hij stond voor mijn aangezicht, en Hij sprak met mij, zoals de ene mens van aangezicht tot aangezicht met de andere mens spreekt; en Hij zeide tot mij: „Zie, en Ik zal u de wereld in het tijdvak van vele geslachten tonen”. Ether 3 : 15: „En nimmer heb Ik Mij getoond aan de mens, die Ik heb geschapen, want nimmer heeft de mens in Mij geloofd zoals gij. Ziet gij, dat gij zijt geschapen naar Mijn eigen beeld? Ja, alle mensen werden in den beginne naar Mijn eigen beeld geschapen”.

De broeder van Jared stond van aangezicht tot aangezicht tegenover Jezus Christus, hetgeen overduidelijk blijkt uit vers 14 en vers 16.

Zie hier dus een schijnbare tegenstrijdigheid; het gesprek met de broeder van Jared had ongeveer 1500 jaar na dat met Henoch plaats. Volgens onze probleemsteller bewijst Mozes hoofdstuk 6 dat het eveneens Christus was die tot Henoch sprak.

Natuurlijk zijn Jehova's woorden tot de broeder van Jared gericht, absoluut waar, daar valt eenvoudig

niet aan te twijfelen. De enige oplossing van het probleem is dat het niet God de Zoon was, die van aangezicht tot aangezicht met Henoch sprak, maar God de Vader. En Mozes 6 spreekt dit geenszins tegen, integendeel, hetgeen uit het volgende blijkt: (Mozes 6 : 28) „En gedurende deze vele geslachten - immer sedert de dag, dat Ik hen heb geschapen - zijn zij afgedwaald . . . en hebben zij de geboden niet onderhouden, *die Ik hun vader Adam heb gegeven*”.

Deze „Ik” is God de Vader, want Henoch, het gebod hem in vers 32 gegeven opvolgend, zegt tot het volk: „En met Zijn eigen stem wendde Hij Zich tot onze vader Adam en zeide: Ik ben God; Ik maakte de wereld en de mensen, *voordat zij in het vlees waren*.”

En ook zeide Hij tot hem: „Indien gij u tot Mij wilt keren, en gehoor wilt geven aan Mijn stem, en gelooft en u van al uw overtredingen bekeert, en gedoopt wordt, namelijk in water, in de naam van Mijn Eniggeboren Zoon, Die vol genade en waarheid is, en Die Jezus Christus is, . . .” (Mozes 6 : 51, 52).

Met het bovenstaande is dit probleem n.m.m. voldoende opgelost.

Nu krijgen we het tweede probleem. Dat betreft 1 Petrus 3 : 20: „Die eertijds ongehoorzaam waren, toen de lankmoedigheid Gods eenmaal afwachtte in de dagen van Noach, terwijl de ark toebereid werd, waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water (henen)”.

De probleemsteller heeft de toe-

spraak in de laatste grote Conferentie te Salt Lake City van Theodore M. Burton, Assistent van de Raad der Twaalven, gelezen, waarin deze, de juist genoemde tekst aanhalend, bij wijze van toelichting achter het woord „waarin” zegt: „wat gedurende de dagen van Noach betekent” en achter de woorden „behouden door het water”: „waarmede door de doop wordt bedoeld”.

Onze briefschrijver vindt deze verklaring op het eerste gezicht zeer aannemelijk.

„Slaan wij nu”, zo zegt hij, „de oorspronkelijke Griekse bijbeltekst op, dan blijkt dat „waarin” een *enkelvoudig* relatief voor-naamwoord is dat niet op het *meervoudig* „dagen” kan slaan. Bovendien gebruikte Petrus voor „door” (het water) een prepositie dat alleen „doorheen” betekent en niet „door middel van”.

Ik ken geen Grieks, maar ik neem zijn betoog gaarne als juist aan. Ik wil hier echter deze vraag stellen: Wie moeten wij geloven: De leider van onze Kerk die op openbaring is gegrondvest of de ongeïnspireerde vertalers van de Bijbel, die het vertalen vaak zodanig deden, dat de Profeet Joseph Smith ten aanzien van ons geloof in de Bijbel wel deze restrictie moest maken: „Voor zo ver hij nauwkeurig is vertaald!”¹⁾

Bovendien: is het niet zeer verklaarbaar, dat de leden van Noach’s gezin door hun doop werden behouden? Zij leefden in een ontzettend goddeloze wereld die hun ongetwijfeld zeer vijandig gezind

was. Was het verbond, dat zij door de doop met God sloten, dus niet tot hun behoud? Als wij voorts nog hierbij in aanmerking nemen dat de zondvloed de doop van de aarde betekende, aan welke doop de bouw van de veilige beslotenheid van de Ark voorafging, mogen wij met een gerust hart de verklaring van Elder Theodore M. Burton als waar aanvaarden.

Met de derde vraag komt de briefschrijver op Ether 3 : 15 terug. Hij schrijft: „Als we in Ether 3 : 15 lezen: „Ja, *alle mensen werden in den beginne* naar Mijn eigen beeld geschapen”, rijst de vraag: wordt bedoeld: *in* Adam en Eva schiep God alle mensen in den beginne, m.a.w. door Adam en Eva de macht van reproductie volgens hun eigen beeld te geven, of wordt bedoeld, werden alle mensen in den beginne eerst *geestelijk* geschapen?” De vraag wordt hier in zo ver verkort weergegeven, dat de zaak waar het om gaat, ons duidelijk voor ogen staat. Het antwoord is: het laatste. De schepping van *alle* mensen was eerst een geestelijke schepping.

A. D. J.

¹⁾ De vraag is namelijk: „Welke taal sprak en schreef Petrus?

Waarschijnlijk geen Grieks. Jezus bediende zich gewoonlijk van de Aramese taal. Het ligt voor de hand te vermoeden dat ook Petrus die gebruikte. Of Hebreeuws. Ik geef mijn mening hierover echter gaarne voor een betere.

CONFERENTIESPROKKELS

(Gedeelten uit toespraken, gehouden tijdens de Grote 134ste jaarlijkse Conferentie in de Tabernakel te Salt Lake City).



De Reformatie in het Christendom

„... In werkelijkheid gaan wij door een wereldomspannende revolutie in denkwijze, in onderwijs, in politiek, in wetenschap en in godsdienst. De waarden zijn veranderd; de oogmerken lopen zeer uiteen.

Er is geen gebied waar een belangwekkender aanpassing aan de orde is dan op dat van de godsdienst. Wij beleven letterlijk een moderne reformatie. In veel opzichten heeft zij met die van de zestiende eeuw veel overeenkomst, doch in andere opzichten is zij totaal anders.

Het verwonderlijkste hiervan is dat zowel Katholieken als de voornaamste Protestantse groeperingen haar wensen en het met elkander eens zijn dat zij nodig is.

Beiden werken om haar tot stand te brengen en elke groep tracht zijn eigen ritueel en dogma's het allereerst te hervormen, met de oprechte bedoeling om daarna een samengaan van de geloofsrichtingen te bewerkstelligen.

... Dat het Christendom zo'n verandering nodig heeft, zal nie-

mand ontkennen. De kerken zelf zijn de eerste om dit toe te geven.

... Zelfs sommige voorgangers hebben het hunne gedaan om de positie van het Christendom te verzwakken, die nu deze reformatie noodzakelijk maakt.

Een aartsbisschop van een grote Kerk betwistte de wonderen van Christus. Een bisschop schreef een boek, waarin hij het Christelijke Godsbegrip verwierp en zichzelf de bijnaam van Bisschop zonder God op de hals haalde. Een ander prediker waarschuwde zijn gemeente het boek Genesis niet te geloven en de geschiedenis van Adam en Eva zeker niet als waar te aanvaarden. Een kerkleider van Brooklyn las zijn gemeente voor uit een boek en beval dit als goede lectuur aan, ofschoon het door het hooggerechtshof te New-York als ontuchtig was gebrandmerkt ... Een aantal theologische studenten van de Universiteit van Oxford vertelde de kranten in Engeland dat de dominerende kerk een

„shock”-behandeling nodig had en daar zorgden ze voor door haar een boek te geven dat *Bezwaren tegen het Christelijk geloof* tot titel droeg. Als zulke dingen in de wereld gebeuren, is het meer dan ooit duidelijk dat een verandering dringend nodig is. Maar de vraag is nu: Hoe moet dat worden gedaan?

Er zijn vele voorstellen, waaronder:

1. De verschillende denominaties consolideren, zodat de sterken de zwakken steunen.
2. De schriften leesbaarder maken. Dit had overhaaste, nieuwe vertalingen van zowel Protestantse als Katholieke versies van de Bijbel in modern Engels tot gevolg.
3. Hervormen en moderniseren van de leer en het ritueel, die hun oorsprong in de Middeleeuwen hebben en thans niet meer doeltreffend zijn om de belangstelling van de moderne mens gaande te houden.

... Zijn Eminentie Kardinaal Julius Dopfner, die over het machtige aartsbisdom van München heerst, was een van de vier prelaten, door Paus Paulus VI gekozen om de debatten in de laatste vergadering van het Vaticaanse Concilie te leiden. Onlangs legde hij de direktste verklaring af, ooit door enige Katholieke hoogwaardigheidsbekleder gedaan, over de noodzakelijkheid van uitgebreide hervormingen in die Kerk ... Hij zeide dat vele kerkleden voor het Katholicisme verloren waren gegaan, omdat huns inziens de kerk een „verouderd overblijfsel uit een voorbije tijd” was, die het beginsel

van de menselijke vrijheid tegenwerkt.

„De Kerk spreekt tot haar leden in een dode taal door onbegrijpelijk ritueel” verklaarde hij, er aan toevoegend dat haar prediking weinig verband hield met het leven van deze tijd.

Daarna zeide hij: „De hervorming van de kerk moet gebaseerd zijn op de leerstellingen van Christus en de Heilige Schrift”.

... De houding van sommige geestelijken met betrekking tot de terugkeer naar de bijbelse gebruiken, speciaal wat de kinderdoop betreft, wordt aangetoond in een publicatie van februari 1964. In dat artikel zeide de rector van de Anglicaanse kerk:

„Generaties Engelse babies zijn in deze huichelarij grootgebracht. Hun eerste contact met Christus en zijn kerk, door de kinderdoop, is een mengeling van bedrog en nonsens. Zoals een dominee tot mij zeide: „Ik heb geen verlangen het aantal gedoopte heidenen in deze gemeente te vergroten”. Dan vervolgt de rector:

„... Waarom houden wij de doop niet voor volwassenen, zoals in de Nieuwtestamentische tijd en houden wij voor babies niet een eenvoudige dienst? Wij lezen nergens in het Nieuwe Testament dat onze Heer babies doopte, maar wel dat Hij ze zegende”.

De hervormers van de zestiende eeuw hadden de Bijbel, maar die weerhield hen niet van dwaling in verschillende richtingen en van heftige disputen over welke weg de juiste was.

Kunnen de hervormers van deze

tijd het beter doen? Hebben zij meer licht en begrip? Indien wel, vanwaar ontvingen zij die? Meer licht, betrouwbaar genoeg om de mensen tot God te brengen, moet van God komen en dat betekent openbaring - profetie - in deze tijd. Als de geleerden werkelijk in hun Bijbel geloven, waarnaar zij thans hopen terug te keren, zullen zij ook geloven dat openbaring in deze tijd nodig is om hen uit het moeras te helpen, waarin zij zijn gevallen, want dat leert ons de Bijbel. Wanneer zij tot Christus en de Bijbel trachten terug te keren, dan geven zij openlijk en eerlijk te kennen dat zij van Hem en zijn leer zijn afgedwaald en dat de leer die zij al deze jaren hebben verkondigd, van het geopenbaarde woord verschilt. De Schriften voorspelden deze afdwalingen en wij hopen dat wan-

neer de mensen tot de Bijbel terugkomen, zij deze zullen lezen, want zij zijn vele. Doch de Bijbel voorzegt ook een nieuwe openbaring in de laatste dagen, de werkelijke openbaring die nu zo zeer nodig is om de mensen tot Christus terug te brengen. Een hervorming kan dat niet, maar deze nieuwe openbaring kan dat wel!

Wij, Heiligen der Laatste Dagen, hebben die nieuwe openbaring. Wij hebben ook een nieuwe profeet en nieuwe schriftuur, die ons nu, samen met de Bijbel, de weg wijzen. Deze nieuwe openbaring bracht het ware begrip van het wezen van God en een herstelling van het oorspronkelijke Christendom. En die herstelling heet Mormonisme. . . .”

Mark E. Petersen

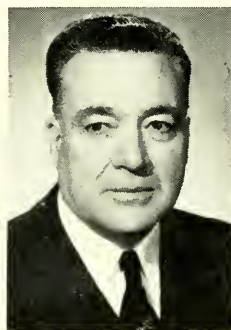
Lid van de Raad der Twaalven

De Kracht van de Kerk

„. . . Enige tijd geleden waren wij in een van de oostelijke staten en bezochten daar een wijk. De goede bisschop leverde een interessant commentaar op wat hij noemde de droevigste woorden die hij vernam van een man in hoge rang. Hij las mij de woorden voor die Koning Agrippa tot Paulus sprak, nadat

deze zijn krachtige getuigenis over zijn bekering had afgelegd.

„Gij beweegt mij bijna een Christen te worden”. (Hand. 26 : 28). Toen zeide de bisschop: „De koning kende de waarheid, maar hij miste de moed te doen wat van hem werd verlangd; daarom kon hij alleen maar zeggen „Gij beweegt



mij bijna”. Bijna werd hij bewogen onder bepaalde omstandigheden te doen wat de Heer wenste dat hij zou doen”. Toen karakteriseerde hij enige dingen die hij in zijn wijk had ontdekt, in een kort, doch krachtig sermoen: „In antwoord op de roep van de Meester, Kom . . . volg mij (Marcus 16 : 21), antwoorden sommige leden, zeide hij; bijna, niet helemaal, beweegt u mij eerlijk te zijn, maar ik heb extra hulp nodig om een proef te doorstaan”.

„Gij beweegt mij bijna de Sabbat te heiligen, maar het is prettig om op Zondag te voetballen”.

„Gij beweegt mij bijna mijn naaste lief te hebben, maar hij is een schelm, om de inzichten van een

ander te verdragen, maar die zijn helemaal verkeerd, om goed voor die broeder te zijn, maar hij beleedigde mij het eerst, om op huisbezoek te gaan, maar het is zo koud en nat buiten, om tienden en vastengaven te betalen, maar wij hadden een nieuwe T.V. nodig, om de eigenaar van een verloren horloge te vinden, maar niemand bracht mij het horloge terug dat ik verloor. Gij beweegt mij bijna om naar de Avondmaalsvergadering te gaan, maar vanavond is een weinig interessante spreker aan 't woord. Bijna! Bijna! Bijna! Maar niet helemaal, dat kan ik niet. . . .”

Harold B. Lee

Lid van de Raad der Twaalven

De Hemelen zijn niet gesloten



„. . . Er zijn er die gezegd hebben dat de canon der Schriften vol is, dat openbaring met de vroegere apostelen heeft opgehouden en dat de hemelen zijn verzegeld. Nu zouden wij hun dit kunnen vragen: „Waarom bidt u dan? Indien God niet wil spreken, niet wil leiden en als er geen openbaring is, waarom zoekt u Hem dan? De onjuistheid van dit standpunt is duidelijk; toch ontkent de wereld de moge-

lijkheid van openbaring in deze tijd.

Drie jaren geleden had ik de gelegenheid aan de opening van onze zending op de Philippijnen deel te nemen. Het was een inspirerende ondervinding. Bij het aanbreken van de dag verzamelden wij ons op de Amerikaanse militaire begraafplaats buiten de stad Manilla. Daar stonden rij aan rij, de kruizen op de graven van meer

dan 17.000 Amerikaanse doden, en op marmeren tafelen zagen wij de namen van nog 36.000 mannen die in de gevechten in de Pacific waren gesneuveld en wier lichamen nooit werden gevonden - een grimmige en tevens plechtige herinnering aan 's mensen dwaasheid jegens de mens.

Onder de sprekers tijdens die gewijde gelegenheid was een jonge Philippino. Hij vertelde dat hij, toen hij nog een kind was, een oud tijdschrift onder een hoop rommel had gevonden. Het bevatte een artikel over de geschiedenis van ons volk. Het sprak over Joseph Smith en beschreef hem als een profeet. Dat woord „profeet” bleef hem in 't geheugen. Het maakte indruk op hem en deed vragen bij hem opkomen. „Zou er werkelijk een profeet op aarde kunnen zijn in deze tijd?” vroeg hij zichzelf. Jaren gingen voorbij, jaren van honger, vrees en verdrukking van de vijandelijke bezetter; daarna tenslotte de bevrijding van de Phillippijnen en de weder indienst-

stelling van de Amerikaanse luchthaven. Hij kreeg daar werk. Op zekere dag hoorde hij dat een van de Amerikaanse officieren voor wie hij werkte, een Mormoon was. Daar schoot hem het woord „profeet” te binnen. Hij verzamelde moed de man te vragen of aan het hoofd van zijn Kerk werkelijk een profeet stond. Zonder enige dubbelzinnigheid antwoordde de officier bevestigend, waarna een verklaring volgde, een verhaal van de eenvoudige doch schone geschiedenis van de verschijning van God de Eeuwige Vader en van Zijn Zoon Jezus Christus aan een jongen die in geloof en gebed wijsheid had ontvangen. Dit getuigenis trof de jonge Philippino. Zijn leven is veranderd door de overtuiging dat de mens van deze tijd openbaring van God kan ontvangen. Nu draagt hij het priesterschap en draagt het priesterschap waardig als leider van de Kerk in zijn eigen land.

Gordon B. Hinckley
Lid van de Raad der Twaalven



De weg des Heren - de beste weg

De weg des Heren - de beste weg.
„Ik getuig tot u mijn broeders en zusters, dat ik, evenals de anderen

die in deze conferentie hebben gesproken, weet dat dit God's koninkrijk is, dat dit zijn Kerk is. Ik

heb vertrouwen in dit werk en in de zendelingen die het evangelie verkondigen, want zij verkondigen de waarheid.

Ik weet dat God leeft en dat Hij een liefderijk Vader en dat Jezus Christus Zijn Zoon is, Ik weet dat Hij geduld met mij heeft, zoals met allen, want Hij is een liefhebbende Vader; Hij heeft zelf eenmaal zulke ondervindingen gehad. Anders zou ik denken dat gebeden nutteloos zijn, indien Hij niet een levende, liefhebbende Vader was, die ze verhoren kan. . . . Tot Adam werd gezegd, toen hij uit de hof van Eden was verdreven, dat hij door eigen ondervinding gehoorzaamheid moest leren. Door van de vrucht te nemen, werd hij buiten de tegenwoordigheid van de Vader gesloten, doch alles wat hij voortaan zou ontvangen, moest door zijn Zoon Jezus Christus komen. Zo ook ontvangen wij, als kinderen van Adam, onze instructies van de Vader door zijn Zoon Jezus Christus en zijn wij hier om door eigen ondervinding te leren. De Heer geeft ons gelegenheid beproefd te worden door moeilijkheden. Velen van ons denken dat zij het moeilijk hebben; het schijnt wel het moeilijkste te zijn; toch helpt het ons, omdat wij die training waarschijnlijk nodig hebben. Het is om tot volmaking te komen,

want wij moeten in staat zijn door alle beproevingen en moeilijkheden in dit leven, die voor de volmaking nodig zijn, heen te gaan. . . .

Ik zou alle niet-leden van de Kerk willen uitnodigen, die God willen zoeken, door gebed God te zoeken, want Hij zal hun gebeden beantwoorden. Misschien niet zoals gij denkt, want onze Vader heeft vele talen, en Hij kiest de taal die voor u de beste is. Die komt tot u door ervaringen misschien. Sommige zijn misschien moeilijk, toch zullen zij een les voor u zijn, die uw gebeden beantwoordt. Hij verhoort uw gebed misschien op een wijze die u sterker maakt, u vooruit helpt en u het brandend gevoel in uw hart geeft dat dit het in deze dagen herstelde evangelie van Jezus Christus is. Ik getuig tot u dat ik deze kennis heb ontvangen, niet zomaar door een enkele kleine ondervinding, maar in mijn levens-tijd. Ik heb vaak tot mijzelf gezegd: „De weg des Heren is de beste weg”. Toestanden waaraan ik niets kan veranderen, laat ik aan Hem over. Ik heb alleen zorg over de dingen onder mijn controle en die tracht ik te verbeteren en vraag de Heer mij te helpen”.

Eldred G. Smith
Patriarch van de Kerk

We vinden het niet erg als een kind bang is in het donker; de werkelijke tragedie van het leven is wanneer grote mensen bang zijn voor het licht.

Plato.

Zalig de doden die in Christus sterven

Onder hen, aan wie deze belofte vervuld zal worden, behoort zeer zeker Broeder Stephen Asmus, die de 17de juni jl. aan kanker bezweek.

De oude leden van de Haagse Wijk zullen zich deze trouwe werker ongetwijfeld herinneren. Ik zie hem nog levendig voor mij, zoals hij daar zat in de langgerekte achterkamer aan de Loosduinse kade en in de priesterschapsvergadering de notulen voorlas; en later als harde en hoog gewaardeerde werker in de „Genealogical Society” te Salt Lake City.

Ik neem de vrijheid enige gedeelten uit de brief over te nemen die zijn vrouw mij schreef. Ik weet zeker dat dit haar instemming heeft, want zij spreken van een sterke getuigenis van het Evangelie van Jezus Christus en een onwankelbaar geloof in Zijn beloften. De dood had voor Steve Asmus geen verschrikking, zoals uit het volgende blijkt: (aanhalingen uit genoemde brief)

„Ik heb een paar moeilijke, maar zeer prachtige weken achter de rug. Misschien klinkt dat raar als ik zeg „prachtige”, maar zo hebben Stephen en ik het gevoeld. De laatste drie maanden dat wij wisten dat hij geen kans meer had om beter te worden, omdat hij kanker had, hebben wij steeds onze Hemelse Vader zo ontzaglijk dicht bij ons gevoeld, dat het de mooiste weken van ons leven zijn geworden” . . .

„In Stephen’s zegening staat dat hij voor een groot en erg verantwoordelijk werk geroepen zou worden. Maar voordat dit zou gebeuren, zouden er erg veel mensen in ons huis komen en er de geest van onze Hemelse Vader voelen. Nu, wij dachten dat dit voor dit aardse leven zou zijn, want deze zegen is 14 jaar geleden gegeven. Maar wij hebben uitgevonden dat het voor het leven in het hiernamaals was, want in de 2½ week dat Stephen nog thuis was, voordat hij naar het hospitaal ging, zijn er tussen de 250 en 300 mensen in ons huis geweest. En als ze weggingen, gingen zij met een versterkte getuigenis en zeiden ze dat wij hen ontzaglijk geholpen hadden om hun getuigenis groter te maken” . . .

„Wij hebben de zekerheid mogen gevoelen dat Stephen erg hard nodig was aan de andere kant, dat er een grote zending op hem wachtte. En ik zeide ook tegen hem: „Ik ben niet bang om onze zeven kleine kinderen zelf op te voeden, als de Hemelse Vader jou daar zo hard nodig heeft, zal Hij mij ook dubbel en dwars helpen om de kinderen groot te brengen. . . .” Stephen heeft ook een groot voorrecht gehad, dat niet iedereen heeft. Hij heeft de gelegenheid gehad om eerst zelf met de kinderen te praten en hun alles uit te leggen. Het oudste meisje is 14. En de vragen die ze stelden over het hiernamaals en de antwoorden die ze kregen

hebben hun ontzaglijk veel geleerd. Wat zijn wij toch bevoorrecht dat wij het Evangelie hebben, wat brengt het toch een rijkdom in ons leven. Zonder het Evangelie zou ik dit nooit hebben kunnen dragen, maar nu vind ik het een voorrecht dat de Hemelse Vader mijn man nodig heeft aan de andere kant. . . .” Zo schrijft een zuster die haar trouwe, liefderijke echtgenoot moest afstaan en met zeven kinderen, van wie de oudste 14 jaar is, achterblijft. Zijn hier troostwoorden nodig? Neen, integendeel, woorden van hartelijke en welgemeende bewondering voor het grote Godsvertrouwen dat uit haar schrijven spreekt. . . . En van dank voor haar getuigenis, die de onze heeft versterkt.

Broeder Stephen Asmus werd 25 september 1917 te Dordrecht geboren, als zoon van Mattheüs en Lena Asmus-Visser. Hij werd op achtjarige leeftijd in dezelfde

plaats gedoopt door Elder Zilver-schoon. In 1948 werd hij in Den Haag tot ouderling geordend en emigreerde in december van dat jaar naar Salt Lake City, waar hij de 21ste maart 1949 met Lucia Vandemerwe in de Salt Lake tempel het huwelijk voor tijd en eeuwigheid sloot. In 1959 werd hij tot Hoge Priester geordend.

Zijn heengaan betekent een groot verlies voor de Genealogical Society. Bovendien was hij van 1954 tot 1959 een trouw tempelwerker en van 1959 tot 1961 lid van de genealogische conventiestaf en supervisor van de afdeling, waar de binnenkomende geslachtslijsten gecontroleerd worden.

Allen die Steve Asmus hebben gekend, zullen de nagedachtenis aan deze trouwe dienstknecht van de Meester in hoge ere houden.

A. D. J.

Uit een artikel van Dr. Félix Marti-Ibánér in Het Beste.

Angst voor de dood is een noodzakelijk bijverschijnsel van ons bestaan, maar we moeten zorgen dat die angst ons bestaan niet beïnvloedt. Het eerstnoodzakelijke is te weten hoé men moet leven. Iemand, die het leven liefheeft, leeft een voller en beter leven omdat hij de dood in het juiste perspectief heeft geplaatst.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING en de hollandse ring

GEDOOPT

AMERSFOORT

Hollander, Harry; 4 juni 1964.

APELDOORN

Zonnenberg, Johan Willem Heinrich; 27 juni 1964.

ARNHEM

Westerhoff, Benjamin; 12 juni 1964.

Westerhoff, Margaretha Mathilda; 12 juni 1964.

BRUSSEL

Pimentel, Joseph Henricus Jr.; 19 juni 1964.

HEERLEN

van den Broek, Rudolf Johannes; 9 mei 1964.

van den Broek-du Long, Sylvia M. E.; 9 mei 1964.

Verhelst, Leopold Adrianus; 9 mei 1964.

Verhelst-Pieters, Wilhelmina Getruda Catrina; 9 mei 1964.

Verhelst, Paula Johanna Maria; 9 mei 1964.

van Hassen-Kneefel, Emma Adolfina; 9 mei 1964.

Moningka, Burghard Margretha Gerda; 9 mei 1964.

Kemp-Isa, Delia Margarita; 19 juni 1964.

Kemp, Petrus Johannes Arnold; 19 juni 1964.

Kemp, Tom; 19 juni 1964.

Kemp, Arnold; 19 juni 1964.

Kemp, Anne Marie; 19 juni 1964.

HILVERSUM

Kayser, Roland V.; 15 oktober 1963.

van Rheenen, Frederik Jacques; 9 juni 1964.

AMSTERDAM-WEST

Daniels, Johannes Jacobus; 9 juni 1964.

Daniels-Smit, Martha; 9 juni 1964.

ROTTERDAM

van Beers, Frederik Willem; 10 juni 1964.

van Beers-Fokkema, Anna Maria; 10 juni 1964.

van de Haar, Hendrik; 24 juni 1964.

UTRECHT

van den Heuvel-Jonker, Catharina Johanna Antonia; 4 juni 1964.

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

AMERSFOORT

Otto, Andreas Johannes; 31 mei 1964 tot ouderling.

de Vries, Johan Willy; 7 juni 1964 tot priester.

Hollander, Abraham; 7 juni 1964 tot priester.

ARNHEM

Mathijssen, Wilhelmus; 14 juni 1964 tot priester.

„De Ster”

van Geenen, Cornelis; 21 juni 1964 tot priester.
van der Most, Jan François Albert Peter; 21 juni 1964 tot priester.

DEN HELDER

Wanrooij, Johan Derk Jan; 8 mei 1964 tot diaken.
Wanrooij, Hendrikus Gerhardus; 8 mei 1964 tot diaken.

HEERLEN

Kemp, Arnold; 21 juni 1964 tot diaken.
Kemp, Tom; 21 juni 1964 tot diaken.

HILVERSUM

van Rheenen, Frederik; 28 april 1963 tot diaken.
Scholte, Johannes Willem Hendrikus; 14 juli 1963 tot ouderling.
van Rheenen, Frederik; 28 juli 1963 tot leraar.
de Gruyl, Adriaan John; 28 juli 1963 tot diaken.
Schippers, Dirk Jan; 22 september 1963 tot priester.
Scholte, Richard; 26 januari 1964 tot priester.
Peterson, Ronald Duane; 22 maart 1964 tot priester.
van Rheenen, Aart Jan Frederik; 26 april 1964 tot diaken.
van Rheenen, Leendert Arie Frederik; 26 april 1964 tot diaken.

LEEWARDEN

Wolthers, Gezinus; 15 maart 1964 tot ouderling.

UTRECHT

van Damme, Johannes; 31 mei 1964 tot ouderling.
Lucardie, Albert Nicolaas; 7 juni 1964 tot priester.

INGEZEGEND

HILVERSUM

de Vroom, Peter; 3 mei 1964.

UTRECHT

Lucardie, Oscar George Jacob; 7 juni 1964.
de Ruiters, Deborah Desiree; 14 juni 1964.

OVERLEDEN

ARNHEM

Nicolaas-van Rooy, Alida Johanna; 7 juni 1964.

GRONINGEN

Leget, Jacobus Lodewicus; 16 mei 1964.

HILVERSUM

Meijer, Johanna Wilhelmina; 20 september 1963.
Kayser, Charles; 3 april 1964.

GEHUWD

ARNHEM

Petzold, Marwine Norma Vernie en de Ruiters, Willem Roelof; 1 april 1964.

OVERGEPLAATST

Cottle, Eileen; van Groningen naar Hoofdkantoor.
Thomason, Lynnea; van Groningen naar Hoofdkantoor.
Thomason, Lynnea; van Hoofdkantoor naar Arnhem.

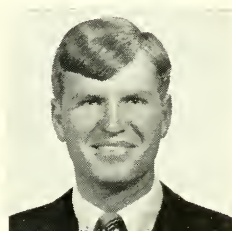
Johnson, Janice; van Arnhem naar Hoofdkantoor.
Westbroek, Keith; van Utrecht naar Nijmegen.
Wolferts, Edgar; van Alkmaar naar Zeist.
Tatton, Michael; van Rotterdam naar Leiden.
Visser, Michael; van Dordrecht naar Gouda.
Jensen, Robert; van Gent naar Dordrecht.
Worthington, Elvin; van Gent naar Alkmaar.
Wolthuis, Gerrit; van Hoofdkantoor naar Rotterdam.
Anderson, Jay; van Gent naar Groningen.
Van Hulten Gerardus; van Gent naar Brussel.
Anderson, John M.; van Brussel naar Amsterdam.
Wartena, Scott; van Amsterdam naar Hoofdkantoor.
Sharbaugh, Raymond; van Hoofdkantoor naar Den Haag.
Cardall, Duane; van Hoofdkantoor naar Utrecht.
Claus, Johannes; van Hoofdkantoor naar Rotterdam Zuid.
Coppin, Patrick Jan; van Hoofdkantoor naar Amsterdam Oost.
De Hart, Brian Jan; van Hoofdkantoor naar Zeist.
Funk, Randall; van Zuid Zone naar Hoofdkantoor.
Gilbert, Paul; van Haarlem naar Zuid Zone.
Van Boerum, Ross; van Enschede naar Haarlem.
Stephens, Gary; van Alkmaar naar Enschede.
Klomp, Robert; van Amsterdam Oost naar Alkmaar.
Nievaard, Robert; van Zeist naar Utrecht.
Eagar, Arthur; van Maastricht naar Utrecht.
van der Wall, Robert; van Deventer naar Maastricht.
Koldewyn, Brent; van Brussel naar Deventer.
Steenblik, Louis; van Heerlen naar Brussel.
Staples, Larry; van Rotterdam Zuid naar Heerlen.
Van Hulten, Gerardus; van Brussel naar Gent.
Upham, Dwain; van Utrecht naar Noord Zone.
Miller, Robert; van Noord Zone naar Gent.
Billings, Curtis; van Vlaardingen naar Brussel.
Wartena, Scott; van Hoofdkantoor naar Vlaardingen.
Tanner, David; van Schiedam naar Brussel.
Vanderlinden, Stephen; van Brussel naar Schiedam.
Van der Meyden, Jaycee; van Utrecht naar Den Helder.
Lundquist, Karl; van Den Helder naar Utrecht.

AANGEKOMEN

Cardall, Duane Volker; van Salt Lake City, Utah.
Claus, Johannes Stephenus Adrianus; van Salt Lake City, Utah.
Coppin, Patrick Jan; van Brigham City, Utah.
De Hart, Brian Jan; van Provo, Utah.



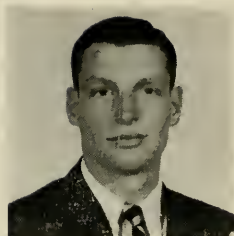
D. V. Cardall



J. S. A. Claus



P. J. Coppin



B. J. De Hart

VERTROKKEN

Blackburn, Milton Paul; Aangekomen 5 december 1961, vertrokken 5 juni 1964.
Werkzaam geweest: Utrecht, Mechelen, Brussel, Den Haag Zuid, Rotterdam Noord, Maastricht.

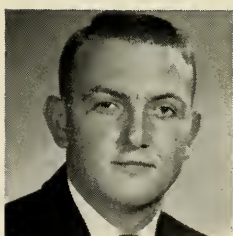
Dalebout, Dennis Martin; Aangekomen 5 december 1961, vertrokken 5 juni 1964.
Werkzaam geweest: Amsterdam West, Groningen, Rotterdam Noord, Hilversum, Den Haag Zuid, Amersfoort, Zeist.

Johnson, Ferron Ernest; Aangekomen 5 december 1961, vertrokken 5 juni 1964.
Werkzaam geweest: Den Helder, Amsterdam Zuid, Tilburg, Hengelo, IJmuiden, Amersfoort, Leiden.

Leatherwood, William Edmund; Aangekomen 12 december 1961, vertrokken 12 juni 1964. Werkzaam geweest: Rotterdam Noord, Den Haag Zuid, Zeist, Brussel, Rotterdam Zuid, Amsterdam West, Groningen.

Mauerman, David Albert; Aangekomen 5 december 1961, vertrokken 5 juni 1964.
Werkzaam geweest: Amsterdam Zuid, Rotterdam Noord, Hilversum, Antwerpen, Hoofdkantoor, Amsterdam Oost, Nijmegen, Gouda.

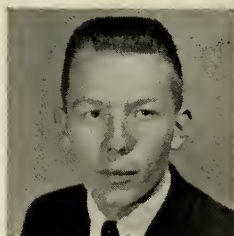
Roberts, Steven Haworth; Aangekomen 5 december 1961, vertrokken 5 juni 1964.
Werkzaam geweest: Haarlem, Enschede, Amsterdam Oost, IJmuiden, Mechelen, Rotterdam Noord, Overschie, Nijmegen.



M. P. Blackburn



D. M. Dalebout



F. E. Johnson



W. E. Eeatherwood



D. A. Mauerman



S. H. Roberts